

THE COMMENTARIES OF SR FRANCIS VERE

SLAG VAN OOSTENDE (7)

Mijn mening was, dat wanneer de wolken aankwamen, we de "quarriers" zouden verlaten. Die "quarriers" waren een gewoonte geworden en brachten de stad niet in gevaar, het minste kwaad moest gekozen worden. Het vuur mocht niet het paleis afbranden, wanneer we de ingang beschermden.

De kolonels Roone en Sir Horace Vere die na mij ondervraagd werden waren ook van mijn mening voor het geheel, alhoewel hun details afweken. De anderen waren zo scrupuleus op dit punt, dat ik dacht dat het eerder onwetendheid was, of anders een kennis gebaseerd op ideeën als het verlies van de "quarriers", het verlies van de stad, of nog de schrik voor de interpretatie die de Staten-Generaal daaraan zouden geven.

Dit kon hun advies beïnvloeden, en die schrik scheen groter omdat zij misschien niet over een goede redeneringsbasis beschikten, of de last van de beslissing op zijn schouders wilden leggen.

Na die raad was Kerstdag nabij. De Aartshertog zelf was in het kamp. De aanvallen verminderden, en de vooruitliggende stellingen werden bij laag water ingenomen. Hier begon voor de Generaal het project om hen te ontvangen, tot nu toe was er geen geweest. Ofwel wilde hij hun mening horen, ofwel wilde hij zijn eigen mening kenbaar maken. Hij had het hoofd en handen vol. Hij bekeek de zaak vanuit alle oogpunten met een krachtige kijk op de zaak.

Hij plaatste het gros van zijn troepen op de zandheuvel "Porcupine", de N.O. ravelijn, de forten en het scherm van de oude stad, daar waren de bressen. De andere wachtposten waren voorzien van de nodige manschappen. De "quarriers" behielden hun bezetting tot een parley was begonnen, en daardoor veilig waren gesteld.

De "False-bray" werd verlaten, omdat die niet houdbaar bleek bij een aanval. Het kanon werd ontmanteld. De verdedigingsplaats Helmont flankeerde de false-bray samen met de volledige zijde van de zandheuvel. De False-bray, die gevaarlijke doorgang, vermeld in voorgaande opwerping, lag aan de voet van de zandheuvel, in het gezicht van de vijand. Zij kenden zowel die plaats als de toegang er naar, daar zij dagelijks onze wacht zagen binnentrekken door een overdekte galerij, dwars door de voet van de heuvel gegraven.

Die toegang was zo smal dat twee gewapende mannen elkaar niet konden kruisen. Doorgang of belangrijke plaats, het kleinste voordeel voor de vijandelijke observatie was in werkelijkheid niet geheim, maar het was bedekt en uit het gezicht. Nergens anders was er een voordeliger doorgang tot de oude stad.

Diezelfde vraag wordt gesteld in het boek van Emmanuel van Metteren. Daar werd het oordeel van de Generaal nagezien, en door kapitein Sinklyer en anderen verbeterd.

Daar wordt de generaal verweten de False-bray verwaarloosd te hebben op een ogenblik waarop deze het meest verdedigd moest worden.

Kapitein Sinklyer met vijf musketiers had die taak op zich genomen. De twee beloofde compagnies vonden er geen plaats, één compagnie bleef.

Maar waarom alleen musketiers?, geen piekeniers tegen de furie van het leger, welke kennis zouden zij aan onze kanonnen bijbrengen om de Schotten te sparen en de Spanjaards te doden wanneer die daar elkaar met elkaar in strijd waren?

Kapitein Sinklyer, zo hij nog leefde, zou woedend geweest zijn bij dit oordeel. De verdediging van het hoofdwerk was hoofdzaak, niet deze van de False-bray, maar ik laat hierbij dit punt vallen om terug te keren tot de grond van de zaak.

Op de twee hoofdwerken: Helmont en Dand-hil, en de berg Flamingburg plaatste hij de mortieren. In hoofdzaak op Helmont, want daar was de weg van de vijand wanneer zij de Sand-hil en de oude stad wilden bereiken.

Wanneer hij bevel had gegeven en zijn strategie bekendgemaakt, zond hij Kapitein Lewis Courtier, die goed Spaans sprak, vanuit onze beste schuilplaats naar de Porcupine, de dichtbijzijnde wachtpost vóór de vijandelijke linies met de vraag om hen te spreken.

Tweemaal, driemaal werd hun dezelfde vraag gesteld, steeds zonder antwoord. De Generaal, niet tevreden, stuurde mij met dezelfde vraag daarheen, opnieuw zonder gevolg. Ik kwam terug bij de Generaal, en ik stelde voor om zo buiten onze verdediging te gaan om hen te spreken. De generaal zei me dat ze op mij zouden schieten, maar dat avontuur stond me aan.

Buiten de stellingen gekomen liet ik de trommels roffelen, en met de tweede vraag kwam er reeds antwoord. Na een poos kwam de Gouverneur van Sluis, Mattheo Cerano, bij mij, en we maakten ons kenbaar.

Ik deelde de vraag mee dat Generaal Vere enkele gekwalificeerde personen in de stad vroeg om met hem te spreken, zelfs de Aartshertog.

Ik wachtte, en snel kwam dit welwillend antwoord. Hij vertelde mij over zijn gehechtheid aan onze natie, gevoed door goede contacten en buurschap tussen de Heer Gouverneur van Flushing, Sir Robert Sidney, en hemzelf.